

Net!) Jeg skal da bemærke, at der er begjært Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Winther, Th. Nielsen, Tauber, B. Holm, P. Nielsen, D. Christensen, E. Andersen, S. Pedersen, Rugaard, Saaborg, N. Nielsen, N. Olsen, Rotwitt, G. Hansen og P. Pedersen (Maribo Amts 1ste Valgfreds).

Bed den derpaa foretagne Afstemning blev Begjæringen om Afslutning af Forhandlingerne

forkastet med 45 St. mod 19.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Hvad der bevægede mig til at begjære Ordet, var selvfølgelig de sidste Ytringer af den ærede Ordfører. Der var i dem Noget af den Besskaffenhed, at jeg vistnok ingenlunde derfor skulde have fastholdt at tage Ordet nu, da Thinget synes tilboieligt til Afslutning, men den allerfidsste Ytring af den ærede Ordfører synes mig dog at maatte imødegaa fra min Side og ikke at kunne blive staaende uimodsagt. Det er aldrig faldet mig ind at ville omtale, hvad Folket vilde svare, det har jeg ikke sagt, og jeg har ikke den Lethed til at kunne sige Noget derom, som den ærede Ordfører maatte efter sin hele Stilling har. Jeg har slet ikke talt om, hvad Folket vilde svare, men kun om, at det var ønskeligt, at det kom til at foreligge fuldkommen klart og rigtigt for Folket, hvad det er, hvorom der her handles, thi jeg har dog saa megen Erfaring i Livet, at jeg ved, at Svaret meget ofte noget vil bestemmes ved den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet forelægges. Det, der laa mig paa Hjerte, var, at dette Spørgsmaal skulde komme til at staa klart, rent og fuldstændigt for Folket, og jeg skal da ganske roligt afvente, hvad Svar der vil komme. Dommen om den Tilstand, der vil komme frem, kan yttre sig senere, men det, vi nu kunne gjøre, er at sikke, at det kommer til at staa klart, hvorom det er, Striden dreier sig, og det tror jeg, jeg har bidraget tilstrækkelig til ved mine Ytringer her i Dag. — Hvad det mindre Væsentlige angaar, skal jeg omtale, at den ærede Ordfører fandt sig for-

anlediget til at fastholde enkelte Udtryk, som jeg skulde have brugt, og sagde, at man nu skulde slaa fast, hvad jeg havde sagt. Jeg vil meget gjerne ønske, at det, jeg siger, som efter min egen Overbevisning er af indgribende Betydning, og som virkelig gaar ud paa at udtale en bestemt Anskuelse, slaas fast; det kan kun være mig kjær; men derimod tilstaar jeg, at der i mine Udtalelsers Indklædning kan være enkelte Ord, som ere af den Besskaffenhed, at det ikke i det Hele taget kan anses for ønskeligt, at de bleve slaede fast. Man kan ogsaa tage altfor fast paa Tingene, og man maa i alt Fald, naar man vil tage saaledes fat paa, hvad der slet ikke er traadt op med Pretension paa at flemmes og slaas fast, søge at træffe det Rigtige. Naar den ærede Ordfører talte om, at jeg skulde have yttret, at man, naar man ser saa meget Stort falde, ogsaa kunde finde sig i at se dette falde, maa jeg bemærke, at jeg udtrykkelig sagde, at det var min Mening, at naar man saa de store Præstekald, som havde 10,000 Rb. i Indtægt, synke ned til et saa ringe Maal, som her er foreslaaet, maatte man finde sig dert, men at man heller ikke uden Nødvendighed maatte gjøre Faldet større. Det var Indfatningen af den Tanke, som jeg tror var fuldkommen naturlig. — Med Hensyn til hvad der blev yttret om Titler, skal jeg blot sige, at det forsaavidt ikke gjør noget Væsentligt til Sagen, at den ærede Ordfører mener, at Titlen her i Loven er det samme som Navnet; thi Sagen bliver uforandret. Navnet gjør Intet til Sagen; heller ikke for Personer, thi der er mange Personer, som have det samme Navn, men som dog ere yderst forffjellige. Det, hvorpaa det kommer an ved Personer, er deres Egenskaber, og det, hvorpaa det kommer an ved Love, er disses Egenskaber. — Dette er dog forsaavidt mindre væsentligt, hvorimod jeg ikke kan nægte, at det er mere væsentligt, naar Ordføreren vil paastaa, at vi have bebreidet vore Modstandere, at de ensidigt holde fast ved Grundloven. Han maa undskyldte mig, naar jeg siger, at denne Maade at behandle Andres Ord paa ikke er ganske tilhørlig, thi dette har aldrig Noget sagt. Jeg mener, at